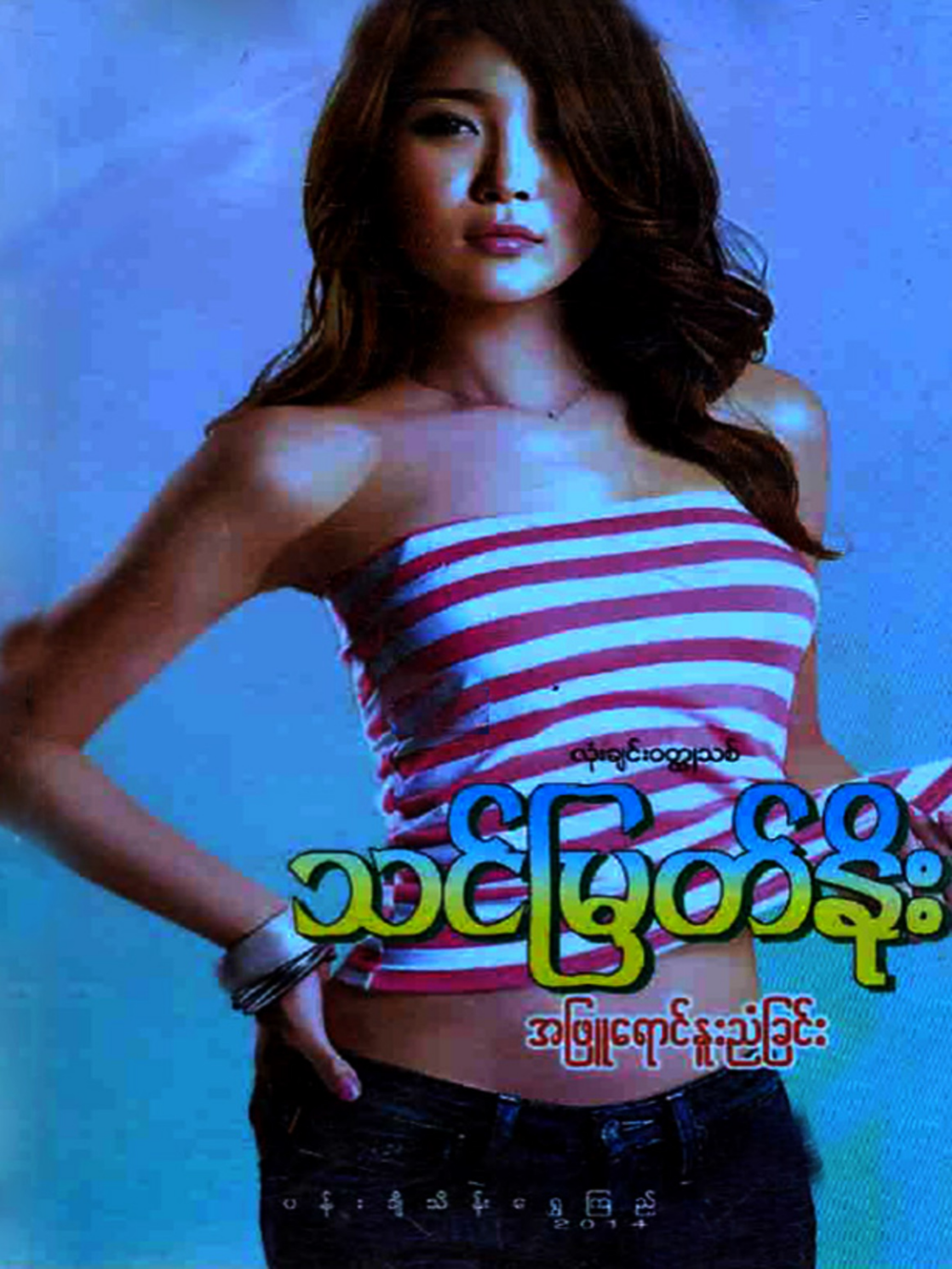

လမ်းဆွဲခတ်သစ်

သင်ပြတိုင်း

အဖြူရောင်နူးညံ့ခြင်း

၀ ၄ ၂ ၆ ၃ ၈ ၆ ၂ ၃

အခန်း (၁)

ဒက်ဒီခန့်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကျွန်မ သဘောမကျမိတာကတော့
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အမြဲတမ်း ...

စေ့စပ်သေချာစွာ စည်းစနစ်ကျလွန်းသော ဒက်ဒီသည် ဒရိုင်ဘာတစ်
ယောက်ကို အလွယ်တကူ ခန့်လိုက်တာမျိုးတော့ ကျွန်မ အံ့ဩမိသည်။

နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရ၏။

ဒက်ဒီကို စောဒကတက်ဖို့ အတွက် သူမ ဒက်ဒီရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားခဲ့
သည်။

“တီးနောင် ...”

“တီးနောင် ...”

လူခေါ်ဘဲလဲကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ ...”

သူမ ... ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။

“သမီး ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဒက်ဒီက အေးဆေးသော လေသံပျော့ပျော့နှင့်သူမကို မေးခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီ ...”

“ပြော ...”

“ကျွန်မ ... ဒက်ဒီခန့်ထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို သဘောမကျဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ရွယ်တူဖြစ်နေလို့ ”

ဒက်ဒီက မော့ကြည့်သည်။

တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေထိုင်တတ်သော ဒက်ဒီကို ကျွန်မတို့ မိသားစုဝင်တွေ ချစ်ကြောက်ရိုသေ ကြရ၏။

ကျွန်မကိုတော့ ဒက်ဒီကချစ်သည်။

အလိုလိုက်သည်။

ဒက်ဒီကို ပြောရဲဆိုရဲတာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိ၏။

“သမီး ...”

“ရှင် ...”

“မောင်သျှင်နေမင်းကို သမီးရဲ့ ဒရိုင်ဘာခန့်တာ သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက်ပဲ ...”

“ဟာ ... ဒက်ဒီကလည်း ”

ကျွန်မ လုံးဝ လက်မခံနိုင်သော အချက်တစ်ခုကို ဒက်ဒီပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ဒက်ဒီ ... သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ ပညာလည်း စုံနေပြီ ... သမီးကို စောင့်ရှောက်စရာ မလိုပါဘူး”

“လိုတာပေါ့ သမီး ... မောင်သျှင်နေမင်းက ကိုယ်ခံပညာတွေလည်း
တတ်တယ် ... သတ္တိလည်း ရှိတယ် ... သမီးအတွက် အကာအကွယ်ရ
တာပေါ့ ... သမီး လက်ခံပါ ...”

သျှင်နေမင်းတဲ့ ...

နာမည်ကြီးကလည်း တင်စီးလိုက်တာ ...

ပြီးတော့ ...

မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။

တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာကို ထိုင်စားနေတဲ့ မျက်နှာ ...

ဒရိုင်ဘာတဲ့ ...

ဘဝင်မြင့်နေသလိုပဲ ...

“အတော်ပဲ ... သမီးကို တစ်ဆက်တည်း ဒက်ဒီပြောစရာရှိတာ ပြော
ထားရဦးမယ်”

သမီးဖြစ်သူ နွေညလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စူတင်းပြီး အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရ
၏။

“သမီးမှာ အမေမရှိဘူး မဟုတ်လား ... ဒက်ဒီပဲ အဖေ၊ ဒက်ဒီပဲ အ
မေ ...”

နွေညလေး ...

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ...

မိမိလုပ်ငန်းတွေရော ... အမွေပစ္စည်းတွေပါ ဆက်ခံရမည့် ချစ်သမီး

လေး ...

သမီးအရွယ်ရောက် လာပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် မိဘတွေရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း သမီးဘဝလမ်းကြောင်း တည့်မတ်ဖို့ အတွက် ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကြိုတင်စီစဉ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“သမီးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ မရှိသေးဘူးဆိုတာ ဒက်ဒီသိထားတယ်လေ ... အဲဒါ မှားလား ...”

ဒက်ဒီအကြည့်တွေက ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေဆီ စူးစိုက်စွာ ကျရောက်လာသည်။ ။

ကျွန်မ

ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

“မမှားပါဘူး ... ဒက်ဒီ”

“သမီး အရွယ်တောင်ရောက်နေပြီ ... ရုပ်ချောတယ်၊ ဥစ္စာပေါတယ်၊ ပညာတတ်တယ် ... အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒက်ဒီ ... ဘာလဲ ဒက်ဒီက သမီးအိမ်ထောင်ပြုမယ့် ယောက်ျားက လူဆိုး လူသွမ်းဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ လား ... သမီးမှာ အသိတရားတွေရှိပါတယ် ... ဦးနှောက်အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးပါတယ် ...”

“မောင်ဖွဲ့နိုင်ကို သမီးတွဲနေတာ ... ဒယ်ဒီ လုံးဝသဘောမကျဘူး ...”

“ဟင် ...”

ဒက်ဒီကို ကြည့်မိသည်။ ။

ဖွဲ့ ...

ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...

ကျွန်မတို့နဲ့ တန်းတူပဲဟာ ...

ဇွဲနိုင်ကိုနှင့် ကျွန်မက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ အမြဲတမ်း ...

တတွဲတွဲသွားနေကျ ...

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးသော ဇွဲသည် မိဘပိုင်သော ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဦးစီးနေသူ ဖြစ်သည်။ ။

ဇွဲမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိ ...

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ။

ဇွဲသည် မာန်မာနအလွန်ကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သာဖြစ် သည်။ ။

တော်ရုံ မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပေ။

ကျွန်မကိုပင် ဒီနေ့အထိ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြသေးပေ။

ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သာ ဆက်ဆံနေသည်

။

“ဇွဲက ...”

“မာန်မာနအရမ်းကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက် တွေကို ဒက်ဒီသဘောမကျဘူး ...”

သမီးနှင့် မောင်ဇွဲနိုင်ကို သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် အသက်အရွယ် ရလားတဲ့ အခါ သမီးအနာဂတ် ကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်တာမျိုးတွေ လုပ်သင့်သည်။ ။

ဇွဲနိုင်ကိုနှင့် သမီးကို နီးစပ်မှုရှိတာမျိုး သဘောမကျမိ။

“မောင်နေမင်းက သမီးကို စောင့်ရှောက်မှာ ပါ ... သမီးနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တဲ့ သူတွေနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိမရှိ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ ... ဒက်ဒီ လူယုံပေါ့ ...”

သူမ ...

သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ။

“မောင်သျှင်နေမင်းကို ဒက်ဒီက ပြောထားပြီးပြီ ... သမီးချစ်သူဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ဒက်ဒီကိုပြောပြဖို့ ”

“ဒက်ဒီက ... သမီးကိုချုပ်ချယ်တာလား”

“သမီးကို ဒက်ဒီစိတ်မချဘူး ... အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ပေးရမယ်”

“သမီး ဆန္ဒအတိုင်းပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ချင်တယ် ဒက်ဒီ

“လက်မခံဘူး ...”

“ဇွဲနိုင်ကိုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ... ဒက်ဒီ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဇွဲက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဒက်ဒီ ... ဇွဲကို မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ ...”

“အဲဒီအထဲမှာ သမီးမပါစေနဲ့ ”

“သမီးတို့ က သူငယ်ချင်းတွေပါ ဒက်ဒီ ...”

“ဒီအဆင့်ထက် မပိုစေနဲ့ သမီး ... ဒက်ဒီက သမီးအနာဂတ်ကို မသိကျိုးကျွံပြုနေလို့ မဖြစ်ဘူး ... ဝင်စွက်ဖက်ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ... ဒက်ဒီပြောထားချင်တာက သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ဒက်ဒီရွေး ချယ်ပြီးပြီဆိုတာပဲ ...”

“ဘယ်သူလဲ ဒက်ဒီ ...”

“လောလောဆယ်တော့ ... သမီးသိထားဖို့ မလိုဘူးလို့ ထင်တယ် ...”

“သမီးက ... ဘုမသိ ဘမသိ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာ လား ဒက်ဒီ ...”

ဒက်ဒီနှင့် သူမသည် အမြဲတမ်းပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးတတ်သော သားအဖဖြစ်သည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

သမီးကို စည်းစနစ်ကြီးစွာဖြင့် ကြီးပြင်းစေခဲ့သည်။

ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။

စီးပွားရေးမှာ လည်း လွတ်လပ်စွာလုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားခဲ့သည်။

တကယ့်ကို မထင်မှတ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုပဲ ဒက်ဒီ ပြောဆိုလာခဲ့၏။

ကျွန်မ ...

အိမ်ထောင်ရေး ...

ဖွဲ့နိုင်ကိုနှင့် နီးစပ်သွားမှာ ဒက်ဒီက စိုးရိမ်နေသည်။

ပြီးတော့ ...

ဒက်ဒီက သဘောတူထားပြီးသား လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီတဲ့ ...။

ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခွင့်မရှိခဲ့ ...။

“သမီးအိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ ဒက်ဒီ မလွဲမသွေစွက်ဖက်ရမှာ ပဲ ...”

“ဒက်ဒီ ...”

“သမီးမှာ အမေမရှိဘူး ... လောလောဆယ် ချစ်သူလည်း မရှိသေးလို့ ပါ ... သမီးလေးက အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝတဲ့ သမီးလေးပါ”

ဒါပေမဲ့ သမီးလေးအိမ်ထောင်ဖက်ကိုတော့ ဒက်ဒီပဲရွေးချယ်ပေးရမယ် ...

“ဒက်ဒီ”

“ပြော ...”

“ဒရိုင်ဘာကိုတော့ ...”

“သမီးရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်ပါ ...”

“ဒရိုင်ဘာကလည်း မျက်နှာကြီးတင်းလို့ ... သမီးနဲ့ လည်း ရွယ်တူဖြစ်နေတယ် ... ပြီးတော့ ...”

“မောင်သျှင်နေမင်းကို သမီး မဆက်ဆံချင်နေပါ ... သမီးဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်တော့ လက်ခံရမယ် နွေညလေး ...”

ဒက်ဒီ ဘာမှ မပြောတော့ ...

စာရင်းဇယားတွေကို ဒက်ဒီက ငုံ့ပြီးဖတ်နေသည်။ ။

စကားမပြောတော့ကြောင်း အမှတ်အသားဖြစ်နေ၏။

သူမ ...

ထလိုက်သည်။ ။

စောဒကတက်လို့ မရတော့ ... ။

ဒက်ဒိုအမိန့်ကို နာခံရတော့မည်သာဖြစ်သည်။ ။

ထွက်လာခဲ့၏။

ဒရိုင်ဘာ ...

သျှင်နေမင်းတဲ့ ...

ဘယ်လိုနာမည်ကြီးလဲ ...

ကျွန်မရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်တဲ့ ...

ဟွန်း ...

ဒက်ဒို ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလည်း ဆိုတာ စဉ်းစားမရပေ။

သေချင်တာပဲ ...

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မလှုပ်ရှားသမျှတွေကို ဒက်ဒိုထံ အစီရင်ခံစာတင်မယ့် ဒက်ဒိုလူယုံ က ဟိုဒရိုင်ဘာပဲဖြစ်မည်။

အသက်အရွယ်က သူမထက်နည်းနည်းပဲကြီးမည်။

ပညာအရည်အချင်းကတော့ ဆယ်တန်းအောင် ...

ကျောင်း ဆက်မတက်တော့ ...

မိဘတွေက ဆင်းရဲသည်။ ။

အဖေမရှိ ...

အမေပဲရှိသည်။ ။

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေသော အမေကို လုပ်ကျွေးနေတာတဲ့။ ။

ကျွန်မ ...

သဘောမကျဆုံးက ...

သူ့မျက်နှာထားပဲ ...

တင်းမာနေသည်။

အလုပ်တာဝန်ကလွဲပြီး ကျွန်မအပေါ် လုံးဝစိတ်ဝင်စားနေဟန် မရှိ
...။

ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ဒရိုင်ဘာ ကိုသျှင်နေမင်းသည် ကျွန်မသွားလေရာကို
လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခပါပဲ ...။

ဘယ်မှ ပင် မသွားချင်တော့ ...။

သူ ...

ခြံထဲမှာ ကားဆေးနေသည်။

မသွားလို့ ကလည်း မဖြစ်။

ဒီနေ့ ..

ဇွဲ မွေးနေ့ ...

မဖြစ်မနေလာဖို့ ဇွဲကိုယ်တိုင်က တကူးတက ဖိတ်ထားသည်။

“ဇွဲအိမ်မှာ ဒံပေါက်ကျွေးမှာ နော် ... ညလေး၊ သူငယ်ချင်းတွေ
အများကြီးဖိတ်ထားတယ် ... လာဖြစ်အောင်လာနော် ...”

ဇွဲ ...

သူမနှင့် အခင်မင်အရင်းနှီးဆုံးသော ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဇွဲသည် မာန်မာနအလွန်ကြီးသူ ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို အထူးခံရ၏။

ဒက်ဒီက ဘာလို့ လက်မခံတာလဲ။

ရွေးချယ်ထားပြီးပြီတဲ့ ... ။

ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒကိုတော့ ဒက်ဒီမမေးတော့ ... ။

အပြင်သွားဖို့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ မပါတော့ဘဲ အတွေးတွေနဲ့ ပဲ ရှုပ်
ထွေးနေရသည် ။

ဒီဒရိုင်ဘာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ။

ဒက်ဒီ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အချိန်မရသဖြင့် မာလီကြီး ဦးမြက မိတ်ဆက်
ပေးသည် ။

သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ... ။

ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ ... ။

ရောက်စကတော့ ခပ်စုတ်စုတ် နုပ်နုပ်လေးဖြစ်ပေမယ့် ဒက်ဒီရဲ့
မြှောက်စားမှုကြောင့် သားနားနေ သည် ။

အမြင်ကတ်လိုက်တာ ...

ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည် ။

“ဒီမှာ ...”

သူ ...

မော့ကြည့်သည် ။

“ကျွန်မ သွားစရာရှိတယ် ...”

သူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။

ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သွားရ၏။

သူဖွင့်ပေးသော ရှေ့ခန်းမှာ မထိုင်ဘဲ သူမဘာသာ
နောက်ခန်းကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။

တန်ရာတန်ရာ မလုပ်ဘူး ...

ရှင်လို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲထိုင်ရမလား ...။

ဒက်ဒီ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ...။

ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းတတ်ရဲ့ သားနဲ့ ဒက်ဒီက ဒရိုင်ဘာခန့်ပေးသ
ည်။ ။

ဘော်ဒီဂတ်တွဲ ...

ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ ။

ဒရိုင်ဘာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူမအား အရေးမစိုက်ပုံပင်။ ဝေါခနဲ
မောင်းထွက်သည်။ ။

“ဒီမှာ ... ရှင်ကားမောင်းတာ ကြမ်းလွန်းတယ် ညင်ညင်သာသာမော
င်းပါ ...”

သူ ...

ဘာမှ မပြောပေ ...။

သူမက သွားရမည့်လိပ်စာကို ပြောလိုက်သည်။ ။

“အမိ ...”

“ဘာလဲ ...”

“ကျုပ် ... လမ်းမသိဘူး ...”

“ရှင် ... ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ညံ့ရလား ကိုသျှင် နေမင်း ... ဒီလောက်လွယ်တဲ့ လမ်းကို ရှင်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး ... ကျုပ်ကို အမိလမ်းပြပါ ...”

“လုံးဝညံ့တယ် ... ဒက်ဒီက ဘယ်လိုအရည်အချင်းကြည့်ပြီး ဒရိုင် ဘာခန့်တယ် မသိပါဘူးနော် ...”

သူမ ...

တမင်ပြောပစ်လိုက်သည်။

အလုပ်ထွက်ချင်လည်း ထွက်ပါစေ ...။

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ဝင်ဒါမီယာထဲက ခြံတစ်ခြံကိုတောင် မသိဘူး ...။

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင် မြန်မြန်မောင်းပါ ... ရှင်ကို လမ်းပြနေရတာကတစ်မျိုး ကား ကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေတော့ ဇွဲမွေးနေ့ မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အမိပဲ မြန်မြန်မောင်းတာ မကြိုက်ဘူးဆို ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ရှင်က နှေးတော့လည်း အရမ်းနှေးလွန်းနေပြီ”

ကျွန်မကို တမင်ရွံ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...။

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘာလို့ ရွံ့ရမှာ လဲ ... လမ်းကလည်း တ ကယ်မသိတာပါ ... ကျုပ်က ကားမောင်းတာမြန်တော့ အမိ သဘောမ

ကျဘူးထင်လို့ ပါ ...”

“ကဲကဲ ... နည်းနည်းသွက်သွက်မောင်း ... ကျွန်မ မွေးနေ့ပွဲမမီတော့
ဘူး ... အရမ်းတောင် နောက်ကျနေပြီ ...”

“အဲဒါ ... ခင်ဗျားအပြစ်ပဲ ...”

“ဘာရှင့် ...”

“စောစောကြိုထွက်သင့်တယ် ...”

သူနှင့် ဆက်မပြောချင်တော့ ... ။

ဒက်ဒီနှင့် စကားပြောတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ကြာသွား၍ ဖြစ်သည် ။

ဇွဲတို့ အိမ်ရောက်တော့ လူရှင်းနေ၏။

ရိန်းမြမြတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သာ ဆူညံစွာရှိနေကြသည် ။

★

အခန်း (၂)

“ညလေး ... ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲကွာ ... ဇွဲစောင့်နေတာ ... အဲဒီလို မတိကျတာမျိုး ဇွဲအရမ်းဒေါက်တယ် ...”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဇွဲ ... ဒက်ဒီနဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု အခြေအတင်ဖြစ်သွားလို့ ပါ ...”

ဇွဲကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသည်။ ။

လူတွေအပေါ် အနိုင်ကျင့်ဖို့လိကျတတ်သော ဇွဲအကျင့်စရိုက်အတိုင်း ဒေါက်တံ့ အမူအရာလေး နှင့် ပြောနေသည်။ ။

ဇွဲကို သူမချော့ရ၏။

“ဇွဲရယ် ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော် ... ညလေးမှားတာပါ ... စောစောထွက်သင့်တယ် ... အရေးထဲ ဒရိုင်းဘာက လမ်းမသိလို့ လေ ...”

“ညလေးက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလာတာ ... မဟုတ်ဘူး လား ...”

“ဒက်ဒီက ဒရိုင်းဘာအသစ်တစ်ယောက်ထားပေးတယ် ... ညလေးကို စိတ်မချလို့ တဲ့ လေ ...”

ပွဲပြန်စကြသည်။ ။

ဇွဲက ညလေးရောက်လာမှ မွေးနေ့ကိတ်ကို လှီး၏။

သူငယ်ချင်းအားလုံး ခြောက်ယောက် ...

“ဇွဲကတော့ တို့ တွေထဲမှာ နွေညလေးကို အခင်ဆုံးပဲသိလား၊ တကယ်မနာလိုစရာကောင်းတယ် ... ရှင်မလာလို့ မျက်နှာကြီးကို စူပုပ်တင်းမာနေတာပဲ ...”

ဒက်ဒီက ဇွဲနဲ့ ပတ်သက်တာ သဘောမကျဘူး ပွင့်လင်းစွာပြောခဲ့သည်။ ။

ညလေးနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူထားတဲ့ သူ ရှိပြီးသားတဲ့ ... ။

ဘာမှ နားမလည်မိ ... ။

ဒက်ဒီက စည်းစနစ်ကြီးပြီး တိကျတာကလွဲပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နားလည်သူပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သမီးကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ ကြီးပြင်းစေ၏။

“သမီး အနာဂတ်ကို ဒက်ဒီဖန်တီးပေးရမယ် ... အိမ်ထောင်ဖက်ကိုလည်း သမီးရွေးချယ်ခွင့်မရှိ ဘူး ...”

ဒက်ဒီ ပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့သည်။ ။

“ညလေး ...”

“ဟင် ...”

“ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ဇွဲ ...”

“ဇွဲကားနဲ့ ပဲ လျှောက်လည်ကြမယ် ... ဒီနေ့ အပျော်ဆုံးနေမယ် ... ကိုယ် အချစ်မြတ်နိုးဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး ... ကိုယ်နဲ့ အတူ နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်မယ် ...”

ကြည့် ...

ဇွဲ ဘယ်လောက် အတ္တကြီးလဲ ...။

သူ ...

အချစ်ဆုံးက ကျွန်မတဲ့ ...။

“ကျန်တဲ့ သူတွေ ပြန်နိုင်ကြပါပြီ ... အခုလို လာရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ အတွက် အရမ်းဝမ်းသာပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အားလုံးကို ပြန်ခိုင်းသည်။

ရိုန်းမြမြတို့ အုပ်စု မသိမသာနှုတ်ခမ်းတွေ စုသွားကြ၏။

ဇွဲက အားမနာတတ် ...

ကျွန်မက အားနာနေမိသည်။

ပြီးတော့ ...

ကျွန်မကို ရွေးချယ်တဲ့ အတွက်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ပေ။

ဒက်ဒီက ပြောပြီးပြီ ...။

ဇွဲက ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးတဲ့ ...

ချစ်သူ အဖြစ်လား ...

သူငယ်ချင်း အဖြစ်လား ...

“ဇွဲ ...”

“ဟင် ...”

“ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျွန်မရဲ့ ဘော်ဒီဂတ် ...”

“ဘာ ... ညလေးကို ဘော်ဒီဂတ်ထားရအောင် ... မင်းက ဘာမို့လို့လဲ ... ဘုရင့်သမီးတော်လည်း မဟုတ်ဘူး ... ကြီးကျယ်မနေစမ်းပါနဲ့ ညလေးရာ သွားစမ်းပါ ... ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ ...”

“တကယ်ပြောတာပါ ... ဇွဲ၊ ဒက်ဒီက အမိန့်ထုတ်ထားတယ် ဒရိုင်ဘာမပါဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မသိဘူး ...”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ညလေး ... တစ်သက်လုံး ဇွဲနဲ့ သွားနေတာပဲဟာ ...”

“ဇွဲရယ် ... ဒက်ဒီက ဒီနေ့မှ အမိန့်ထုတ်တာပဲဟာ ... မတတ်နိုင်ဘူး ... ဇွဲက ကျွန်မကိုရွေးချယ် ပေမယ့် ကျွန်မဇွဲနဲ့ လိုက်ပြီး လျှောက်လည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ...”

“ဘာ ...”

ဇွဲ ...

ဒေါက်နီသွားရသည်။ ။

ညလေး ...

ဘာကြီးကျယ်နေတာလဲ ...

ဇွဲလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုတွေကို ဘာလို့ ငြင်းဆန်ရတာလဲ

“ညလေး ...”

“ဟင်”

“မရဘူးကွာ ... ဒရိုင်ဘာကို မပြန်ခိုင်းချင်ရင်လည်း တစ်နေရာမှာ
စောင့်ခိုင်းလိုက်ကွာ ...”

“ဇွဲက ဇွတ်ပဲ ...။”

ကျွန်မလည်း ဇွဲမွေးနေ့မှာ ဇွဲစိတ်တွေကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေ
လိုပေ။

ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

ဇွဲအခင်မင်ဆုံးက ကျွန်မဖြစ်သလို ကျွန်မအခင်မင်ဆုံးကလည်း ဇွဲဖြ
စ်နေ၏။

“မွေးနေ့မှာ ဇွဲကိုပျော်ရွှင်စေချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒက်ဒီအ
မိန့်တွေကို နာခံမှ ဖြစ်မယ် ...”

“ညလေး ...”

“ဟင် ...”

“ဇွဲမွေးနေ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလား ...”

“ဇွဲ ...”

ဒေါက်တာသွားမိသည်။

ညလေး ...

ကြီးကျယ်နေတာ ...

သူ ...

ညလေးကို ရွေးချယ်တာက အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပင် ...။

ချစ်သူတော့ မဟုတ် ...။

ဇွဲရဲ့ ဖော်မြူလာက မိန်းကလေးဘက်က စတင်ချစ်ရေးဆိုရမည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇွဲကနေ စတင်၍ ချစ်ပါသည် ဟု စပြီးမပြောဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထား သည် ။

ဇွဲက ...

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ...

အရာအားလုံးပြည့်စုံနေသော ဇွဲအတွက် မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိပြီးသားဖြစ် သည် ။

“ဒါဆို ညလေးပြန်တော့ ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်က ... ညလေး ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေမှန်း မသိလို့ ပါ ... ကိုယ့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပြီ ...”

ဒီနေ့ ...

ဇွဲမွေးနေ့ ...

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဇွဲကို ကျွန်မအတိုင်းအဆမရှိ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်မိသည် ။

ကျွန်မကြောင့် ...

ဇွဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြီ ...။

“ဇွဲ ...”

“ဟင် ...”

“ခဏနော် ...”

ကျွန်မ ...

ခြံထဲသို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

ကားနားရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ... ဒီခြံထဲကနေပဲ ကျွန်မကိုစောင့်နေပါ ... ဒီနေ့ ဇွဲမွေးနေ့ဖြစ်
နေလို့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တည်း ဘုရားသွားမလို့ ”

“ကျုပ်ကို ဆရာကမှာ ထားတယ် ... ကျုပ်မပါဘဲ အမိ ဘယ်မှ သွား
ခွင့်မရှိဘူးတဲ့ ...”

“ရှင် ... ပြန်မပြောနဲ့ နော် ...”

“ကျုပ် မလိမ်တတ်ဘူး ...”

“ရှင် ... သက်သက်ကတ်တာပဲ ...”

“ကျုပ် ... မလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ အမိတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်ဒုက္ခ
ရောက်မှာ ... ကျုပ်အလုပ် ရှင်စကားကိုပဲ ကျုပ်နာခံနိုင်မယ် ...”

“ရှင် ...”

သျှင်နေမင်းကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလိုက်လျောနိုင်ပေ။ ဆရာဦး
စစ်နိုင်ရဲ့ အမိန့်တစ်ခုတည်း ကိုပဲ နာခံမှာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့အမိန့်မှ မနာခံနိုင် ... ။

“ကျုပ်က ဝန်ထမ်းပဲ ... အမိစကားကို ဘာမှ လိုက်နာစရာမလိုဘူး
လို့ ပြောထားလို့ ပါ ...”

ကျွန်မ ...

ဘာဆက်ပြောရတော့မှာ လဲ ...

ဒီလူက ...

ခေါင်းမာတဲ့ လူ ...

နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့ပေးမည့်ပုံမပေါ်ဘဲ ... မျက်နှာထားက တ
င်းမာနေသည်။

“ဖွဲ ဆင်းလာ၏။

“ဒီမှာ ...”

“ဖွဲလေသံက မာထန်နေသည်။

လက်အောက်ငယ်သားတွေကို အမြဲတမ်းတင်းမာစွာ အပေါ်စီးကနေ
ဆက်ဆံတတ်၏။

“မင်း ပြန်ပါ ...”

“ကျုပ် မပြန်နိုင်ဘူး ...”

“ဘာလဲကွ ... မင်းက ဒရိုင်းဘာပဲ ... ညလေးက အလုပ်ရှင်သူဌေးသ
မီး ... မင်းဘာလို့ အာခံ နေရတာလဲ ...”

“ကျုပ်က မနွေညလေးရဲ့ အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး ... ဆရာဦးစစ်နို
င်ရဲ့ ဝန်ထမ်း ... ကျုပ် ဦးစစ်နိုင်အမိန့်တစ်ခုတည်းကိုပဲ နာခံနိုင်မယ် ...

“မင်း ...”

“ဇွဲ ... ပြောမနေနဲ့ တော့ ... သွားကြရအောင်”

ဇွဲကိုခေါ်ပြီး တိုက်ကြီးထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

“မင်းဒရိုင်ဘာက ရင့်သီးလှချည်လား ... ညလေး ... မင်းအဖေက မင်းအပေါ် အယုံအကြည် မရှိတော့တာလား ...”

“မသိပါဘူး ... ဇွဲ ... ဒက်ဒီသဘောထားတွေ ရုတ်တရက်ကြီးပြောင်းတယ် ... ကျွန်မလည်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေရတယ် ...”

“တောက် ...”

“ဇွဲ ...”

“ဟင် ...”

“ရှင့်မွေးနေ့မှာ ... ကျွန်မကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေဖြစ်သွားတာ ကျွန်မတောင်းပန်ပါ တယ်”

“ဇွဲ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ...”

“ဇွဲရယ် ... ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းဘူး ... ရှိန်းမြဆီဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မခေါ်လိုက်မယ် ...”

“မခေါ်နဲ့ ဇွဲရွေးချယ်တာ နွေညလေးပဲ ... မင်းပဲ လိုက်ခဲ့ရမယ် ...”

“ညလေး ...”

“ကိုယ့်ကို မွေးနေ့မှာ အမှတ်တရလေးတစ်ခုပေးပါ ...”

“ဇွဲအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ...”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဇွဲ ...”

“ညလေး ... ဇွဲနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ...”

ဇွဲဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းပယ်မှုကို ဘယ်တော့မှ မခံခဲ့ရပေ။

အခံရအခက်ဆုံးပဲ ဖြစ်နေရသည်။ ။

ညလေးကို အတင်းခေါ်မယ် ... ။

အန်ကယ်ဦးစစ်နိုင်ရဲ့ စိတ်တွေ ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ ... ။

သူနဲ့ ညလေး အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ သွားလာနေတာပဲဟာ။

“ကိုယ်နဲ့ တောင် မင်းဒက်ဒီက မသွားစေချင်တဲ့ သဘောလား ... ညလေး”

“ဒက်ဒီသဘောထားတွေကို ညလေးတကယ်ပဲမသိတာပါ ဇွဲကို ညလေး ဘယ်လောက်ခင်လဲ ဆိုတာ ... ဇွဲသိပါတယ် ... မနက်ကမှ ဒက်ဒီက သူ့သဘောထားပြောင်းလဲမှုတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောကြား သွားတာလေ ...”

“ညလေး ...”

“ဟင် ...”

“ဇွဲနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ... ညလေးကိုခေါ်ပြီး မြို့ပြင်အထိ ... ကားလျှောက် မောင်းချင်တယ် ... တွေ့တဲ့ ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး စားချင်တယ် မွေးနေ့မတိုင်ခင်ကတည်းက ကိုယ်စိတ်ကူးတွေယဉ်ခဲ့တာလေ”

“ဇွဲရယ် ...”

“ကျွန်မ ...”

တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဇွဲ ...

ဇွဲက ကျွန်မကို အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ...

မွေးနေ့မှာ ဇွဲရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို သူငယ်ချင်းတွေအလယ် ကျွန်မ ဂုဏ်
ယူစရာပဲ ...။

ဇွဲကို ဘယ်လိုမွေးနေ့လက်ဆောင်တွေပဲ ပေးခဲ့ပေးခဲ့
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ ...။

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ...။

ဇွဲ ...

ကြေကွဲနေသည်။

ဒေါသတွေဖြစ်နေ၏။

“တောက် ...”

“ဝုန်း ...”

“ဇွဲ ...”

“သွားကွာ ...”

“ဂျလွမ်း ... လွမ်း ...”

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသော ပစ္စည်းတွေကို ပေါက်ခွဲပစ်နေသည်။

ဇွဲဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အထိတ်တလန့်နှင့် ပြေးထွက်လာကြ၏။

“သား ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ညလေး ... သား ဘာဖြစ်တာလဲ ... မွေး
နေ့မှာ ဒေါသမဖြစ်ရဘူး လေသား ... မေမေတို့ က သားကိုပျော်ရွှင်စေချင်
လို့ အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ကြတာပဲ ...”

ဇွဲကို ချော့မော့နေကြသည်။ ။

“ညလေးရယ် ... သားမွေးနေ့မှာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ အမြဲတမ်း
သားကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့တာ ပဲ ... သားအတွက် အန်တီ စိတ်မကောင်း
လိုက်တာ ...”

ဇွဲမေမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တွေပင် ဝဲလာသည်။ ။

“ညလေး ...”

“ဟင် ...”

“ဒီမှာ ပဲနေ ...”

“ရှင် ...”

“မပြန်နဲ့ ဦး ...”

ဇွဲထပ်ပြီး ဒေါသကြီးပြီးပေါက်ကွဲမှာ ကို ညလေးမလိုလားပါ။

မွေးနေ့ဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့်ပဲ ပြည့်စုံနေသင့်သည်

။

အထူးသဖြင့် ...

ဇွဲ ...

စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းပင်မသိခဲ့ရသော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထား

သူ ... ။

အရာအားလုံးပြည့်စုံသူ ...

နွေညလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် ဇွဲမွေးနေ့မှာ စိတ်သောကတွေ
နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒရိုင်ဘာ သျှင်နေမင်း ...

ရှင် ...

သိပ်လူပါးဝလွန်းတယ် ...။

လူမှုရေးကို လုံးဝနားမလည်တဲ့ ညံ့ဖျင်းလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။

ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ဇွဲနဲ့ ပဲ ညလေးနေပါ ... သီချင်းနားထောင်မယ် ... ကကြမယ် ...
စားကြမယ် ... သောက်ကြ မယ် ...”

ကျွန်မ ...

ခက်နေပြီ ...

ဒက်ဒီကို ဇွဲမွေးနေ့မို့ နေတာပါလို့ ပြောရတော့မှာ ပဲ ...

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးနှင့်နေတာဆိုလျှင် ဒက်ဒီလက်ခံမှာ သေချာ
သည်။

ဒရိုင်ဘာ ...

ရှင်ကို ဂရုစိုက်ဘူး...

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ ဂရုစိုက်နေစရာမလိုပေ။

“ကျွန်မနေမယ် ... ဇွဲမွေးနေ့မှာ ဇွဲပျော်ရွှင်စေရမယ် ... ကျွန်မ ဇွဲဆန္ဒ
တွေကို လိုက်လျောမယ်နော် ...”

“ညလေး ... တကယ်ပြောတာလား ...”

“အင်း ...”

“ကိုယ်ပျော်သွားပြီ ... အရမ်းပျော်သွားပြီကွာ”

“... ”

ကလေးဆန်စွာဖြင့် ထုခုပ်နေသည်။

စောစောက ...

ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဇွဲမာန်မာနတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်

။

ဇွဲဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း ပျော်ရွှင်သွား၏။

ကျွန်မကို ချွေးမလောင်းလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

တစ်နေကုန် ...

ဇွဲနှင့် ကျွန်မ ...

စားသောက်ကြသည်။

သီချင်းတွေဆိုကြ၏။

ကကြသည်။

★